

A Pécsi Ítéltábla a dr. Korchmáros Somogyi Gábor ügyvéd által képviselt **kk. I.rendű felperes neve** (címe) I. rendű és a **kk. II.rendű felperes neve** (ugyanottani lakos) II. rendű felpereseknek - a dr. Pintér Zsuzsanna ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a dr. Weisz Richárd ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű és a **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2012. június 11. napján kelt 23.P.21.136/2011/19. számú ítélete ellen a felperesek által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek tizenöt napon belül 30.850 (harmincezer-nyolcszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek tizenöt napon belül 10.920 (tízezer-kilencszázhusz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

2007. július 7. napján I községben, az I Fürdőnapok alkalmából a III. rendű alperes fogathajtó versenyt rendezett, melyen az I. rendű alperes versenyzőként vett részt. A közönségtől szalagkorláttal elválasztott versenypálya kb. 10 méter széles ki- és behajtó kapuját műanyag szalaggal lehetett nyitni-zárni, a kaput azonban a verseny ideje alatt - szabálytalanul - nem kezelték. A II. rendű alperes, aki a III. rendű

alperesi egyesület elnöke, a beengedő bíró feladatát látta el és a kapuba beállva kézfeltartással jelezte a kapu nyitását és zárását.

A felperesek testvéreikkel, valamint szüleikkel érkeztek a rendezvényre, az érkező fogatok rakodására kialakított, de a közönség előtt el nem zárt területen maradtak.

Az I. rendű alperes versenyzés közben a fogatról leesett. Az irányítás nélkül maradt lovak több kört tettek meg a versenypályán, majd a nyitott behajtókapun kifutottak és a fenti rakodóterület felé rohantak, ahol két parkoló személygépkocsi közé betörve az ott tartózkodó felpereseket elsodorták. Az elszabadult fogat több gépkocsit is megrongált, majd a versenypálya irányába visszafordult, ahol más hajtók végül saját testi épségüket is kockáztatva megállították, mielőtt a lovak az ott összegyűlt közönség soraiba futottak volna.

A baleset következtében a 11 éves I. rendű felperes a medence és a törzs alsó részének zúzódását, alhasi sérülést, a comb zúzódását, a lábszár, a boka, a váll és a felkar zúzódását szenvedte el. A 3 éves II. rendű felperes bal sípcsontja eltört, könyöke megzúzódott.

Az I. rendű alperessel szemben közúti baleset gondatlan okozásának vétsége, a II. rendű alperessel szemben foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt büntető eljárás volt folyamatban, azonban bűncselekmény hiányában a nyomozást megszüntették.

A felperesek 2011. június 20. napján előterjesztett keresetükben az alpereseket, mint közös károkozókat a 2007. július 7. napján bekövetkezett lovasbalesettel okozati összefüggésben keletkezett káraik megtérítésére kérték egyetemlegesen kötelezni.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a III. rendű alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperes részére 878.804 forintot és járulékait, a II. rendű felperes részére 312.000 forintot és járulékait, valamint felperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 63.500 forint részperköltséget. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította és a felpereseket egyetemlegesen kötelezte az I. és II. rendű alperesek részére személyenként 88.900 forint perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a fogathajtás, mint veszélyes üzem működéséből eredő kártérítési követeléssel szemben előterjesztett I. rendű alperesi elévülési kifogást a Ptk.345.§ (4) bekezdésére figyelemmel alaposnak találta, miután a felperesek kártérítési igényüket a 2010. július 7. napjáig tartó elévülési határidőben nem érvényesítették, a büntetőeljárás pedig a felperesi hivatkozásokkal szemben az elévülés nyugvását nem eredményezte. Vizsgálta az I. rendű alperes felelősségét a Ptk.339.§ (1) bekezdésében foglalt általános szabály szerint is, azonban megállapította, hogy az I. rendű alperes nem tanúsított jogellenes felróható magatartást, mert a versenyzőkre vonatkozó szabályokat betartotta, sportfegyelmi szabálysértést nem követett el. A kárt nem a versenyzéssel időnként együtt járó borulás, illetőleg a lovak elszabadulása okozta, hanem az, hogy a lovak kitörtek a versenypályáról.

A kárfelelősség szükségképpen elemei hiányában az I. rendű alperessel szemben a keresetet a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján is alaptalannak találta.

A II. rendű alperes kapcsán megállapította, hogy a versenypályát nem vitásan ő építette ki és a beengedő bírói feladatokat is ő látta el, ezeket a tevékenységeket

azonban a rendező szerv képviselőjeként végezte, így a jogi személy feladat- és hatáskörében eljáró természetes személyként magatartása a jogi személy eljárásának minősül, az ennek során okozott kárért harmadik személyekkel szemben nem a II. rendű alperes, hanem - a sportról szóló 2004. évi I. törvény 66.§ (1) bekezdésére is figyelemmel - a jogi személy III. rendű alperes, mint a beengedő kapu zárva tartásáról nem gondoskodó szervező tartozik felelősséggel.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek. A fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérték, hogy a bíróság az I. és a II. rendű alpereseket a III. rendű alperessel egyetemlegesen kötelezze az elsőfokú bíróság által megítélt vagyoni és nem vagyoni károk megfizetésére. Tévesnek tartották az elsőfokú bíróság azon jogkövetkeztetését, hogy az egyes alperesek kártérítő felelőssége a felelősségi alakzatok különbözősége miatt eltérően alakul. Kételyüket fejezték ki abban a kérdésben, hogy a fogathajtást fokozott veszéllyel járó tevékenységnek kell tekinteni. Az I. rendű alperes felelőssége megítélésük szerint a Ptk.339.§ (1) bekezdése és 351.§ (1) bekezdése szerint is megállapítható. A II. rendű alperes tevékenysége független a III. rendű alperesétől, veszélyes üzemi tevékenységnek akkor sem lenne minősíthető, ha maga a fogathajtó verseny az lenne, mit ahogy nem az. Mindezek folytán az I-III. rendű alperesek a Ptk.344.§ (1) bekezdése szerinti közös károkozók, akiknek a kártérítő felelőssége a felperesekkel szemben egyetemleges.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogkövetkeztetések levonásával érdemben is megalapozottan következtetett az I. és II. rendű alperesek kártérítési felelősségének hiányára.

A fogathajtás veszélyes üzemi jellegét tagadó felperesi álláspont téves. A joggyakorlat által részletesen kimunkált meghatározás szerint fokozott veszéllyel jár az a tevékenység, amelynek a folytatása során fellépő viszonylag csekély mértékű rendellenesség is súlyos kárral fenyegető veszélyhelyzetet alakíthat ki, vagy folytatójának csekélyebb mértékű vétkessége is súlyos kárveszéllyel fenyegető helyzetet teremthet, egyszerre nagyobb számú személy életét, testi épségét, egészségét vagy vagyonát fenyegető kárveszélyt idéz elő (BDT2012.2661.). A perbeli esetre az ismertetett megfogalmazás maradéktalanul ráillik. Nem kétséges, hogy az irányítás nélkül nekiiramodó, a felpereseket elgázoló, a fogattal a parkoló gépjárműveknek ütköző lovak így is számottevő kárt okoztak, de ha ámokfutásukat a jelenlévők lélekjelenlétének köszönhetően nem sikerül megállítani és a tömegbe futnak, jóval több személy is megsérülhetett volna.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a fogathajtást veszélyes üzemnek minősítette és az objektív felelősségi alapon érvényesíthető kártérítési követelés elévülésére következtetett. Az I. rendű alperessel szemben támasztott kereset kapcsán helyesen foglalt állást a „rendes” kártérítési felelősség szükségképpen

elemei hiányának kérdésében is. A büntetőeljárás során eljáró szakértő, B.J. nemzetközi fogatbíró megállapítását idézve a fogathajtás versenysport, így a kockázatvállalásban el kell menni a vállalható határig. Ezt a határt az I. rendű alperes, mint fogathajtó rosszul mérte fel és leesett a fogatról, magatartása azonban a versenyzéssel együtt járó kockázatvállalás keretei között maradt és ilyenként polgári jogi értelemben felróhatónak nem tekinthető.

Állattartóként, a Ptk. 351.§ (1) bekezdése alapján sem áll fenn az I. rendű alperes felelőssége. Semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy az állattartási szabályokat az I. rendű alperes megsértette volna, és ezzel összefüggésben törték volna ki a lovak a versenypályáról. A rendelkezésre álló bizonyítékokból (B.J. 2007. december 15-i szakvélemény kiegészítése, nyomozati iratok 229 oldal) éppen ennek ellenkezőjére lehet következtetni.

Maradéktalanul egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a II. rendű alperes kártérítési felelősségének kérdésében kifejtett álláspontjával is. Így a jogi személy képviselőjében, feladatkörében eljáró II. rendű alperes magatartását a jogi személy magatartásának kellett betudni, harmadik személyekkel szemben a jogi személy tartozik felelősséggel.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp.253.§ (2) bekezdésének első fordulata alapján helybenhagyta.

A II. rendű alperesnek a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel, így arról a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Sikertelen fellebbezésükre figyelemmel az I. és II. rendű felperesek a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az I. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült költséget, ami az I. rendű felperes esetében a 878.800 forint fellebbezési pertárgyértékhez igazodóan a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 21.970 forintban volt meghatározható. Az I. rendű alperesi jogi képviselői munkadíj a II. rendű felperes keresetére vonatkoztatva, a 312.000 forintos fellebbezési pertárgyértékre figyelemmel 7.800 forint. Az I. rendű alperes jogi képviselőjének felmerült még 12.000 forint készkiadása, ezt a bíróság a felperesek között a perbeli érdekeltségük arányában (74-26 %-ban) osztotta meg a Pp.82.§ (2) bekezdésére figyelemmel, így a 12.000 forint készkiadásból 8.880 forintot az I. rendű felperes, 3.120 forintot a II. rendű felperes köteles viselni, mely növeli az ügyvédi munkadíjjal felmerülő költséget, ekként adódik az I. rendű felperes terhére 30.850 forint, míg a II. rendű felperes terhére a 10.920 forint összegű perköltség marasztalás.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a felperesek személyes költségmentességére figyelemmel, a Kmr. 14.§-a alapján az állam viseli.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó
bíró, dr. Vogyicska Petra s.k. bíró